

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗ
ΦΑΤΗΝ...

Ἡ νύχτα εἶχε σκεπάσει τὴς πεδιάδες τῆς Παλαιστίνης κ' οἱ ἀγγέλους ποὺ ἔβγαν σταθῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀναγγέλλουν στὸν κόσμῳ τὸ χαρισμόν του τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, πετοῦσαν ἀκόμη, ἀναποφάσιτοι, πάνω στὸ γαλανὸ στερέωμα.

Οἱ ποιμένες ἔβγαν ἀφῆσει τὴς σκοπιῆς καὶ τὴς καλύβης των, ποὺ τὴς εἶχανε πλέξει μὲ βότρες καὶ μὲ φύλλα. Μάζεψαν βιαστικά τὰ κοπάδια τους κ' ἔτρεξαν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές, σὺν τὰ τοὺς ἔστρωσαν κάποιον αἰσθημα ἀνεκφραστο, μιά μουσικὴ ἐλπίδα, στὸν τόπο στὸν ὁποῖο πρὸ ὀλίγου εἶχε γεννηθῆ ὁ Μεσσίας, ὁ ἀναμενόμενος ἐδῶ καὶ τέσσερες αἰῶνες, ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὅλοι μαζεύνονταν στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος. Μαζὺ μὲ τὰ κοπάδια τῶν προβάτων, γλυτορούσε, δελεῖ καὶ ντροπαλῆ, καὶ ἡ Ὁρμὰ, ἡ νέα Μωαστίτις, ἡ ὁποία, μόλις ἄκουσε τὸν ἀγγέλου τῆς φωνῆς, ἔτρεξε γιὰ νὰ προσέξῃ στὸ Θεὸ, ποὺ εἶχε γίνει ἄνθρωπος, τὸ σέβας τῆς πίστεως, τῆς ἀβώδητος καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τῆς.

Ἄλλὰ οἱ Ναζαρηνοὶ ποιμένες δὲν ἤθελαν νὰ τὴν δεχτοῦν, γιατί ἦταν Μωαστίτις. Δὲν ἤθελαν νὰ μοιωνθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπόγνω μιάς φυλῆς ποὺ ἦταν θανάσιμα ἐχθροὶ τους.

Γιὰ τοῦτο ἡ Ὁρμὰ ἔμεινε κοντὰ στὴν ἄβη, ζητῶντας μὲ θλιβερὸ βλέμμα τοὺς ποιμένες, οἱ ὁποῖοι ὅσο πηγαίνουν κ' ἐγίνονταν πίσω ἀπὸ τὴς συντάδες τῶν ροδοδαγνῶν καὶ τῶν λιγαριῶν...

Ἔτσι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπλανῶτο ἡ νεαρὴ Ὁρμὰ κατὰ μῆκος τὸν ὄχθον καὶ παρακαλοῦσε τοὺς προσκονητὰς ποὺ πῆγαναν στὴ Βηθλεεμ, νὰ τὴν λάβουν μαζὺ τους, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσκινήσῃ κ' αὐτὴ τὸν βασιλεὺ τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλὰ οἱ ἱερεῖς τοῦ Λευί, οἱ πολεμιτοὶ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰουδα, ἐκείνοι ποὺ καθήγοντο ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, τοῦ Ἀσῆ, τοῦ Νεφθαλεμ καὶ τοῦ Ρουβὴμ, ὅλοι αὐτοὶ ἀοηθηθῆσαν νὰ τὴν, πάρουν μαζὺ τους.

— Ἐίπα Μωαστίτισσα καὶ γιὰ τοῦτο δὲν σε θέλουμε κοντὰ μας!... τῆς εἶπαν.

Κι' ἐκείνη, ἀπαυθόσασα πλέον νὰ δέξται καὶ νὰ παρακαλῆ, κἄθισε καταλυτημένη ἀπάνω στὴν ἄμμο τῆς ἀροποταμίας.

Τότε, ἓνα πρωὶ, μόλις γλυκοζάραζε, ἡ Ὁρμὰ εἶδε ἄξαφνα τοὺς ἔξ Ἀνατολῆς μάγκες, νὰ προχωροῦν σιγά, μὲ μιὰ μεγάλη συνοδεία, ἀληθινὰ βασιλική.

Καθόντουσαν πάνω σὲ καμήλες, ποὺ ἦσαν πῶ ἄστρες ἀπὸ τὴς χιονισμένες κορυφῆς τοῦ βουνῶ Θεαβῶ. Τοὺς εἶδε νὰ κρατοῦν στὰ χεῖρα τους τὸν χρυσόν, τὴν σμύρναν καὶ τὸν λίβανον, ποὺ ἔμελλαν νὰ προσφέρουν στὸν Βασιλεὺ τῶν Βασιλέων.

— Εἰδόκησε νὰ μοὺ ἐπιτρέψῃς ν' ἀνεβῶ ἀπάνω σὲ μιὰ καμήλα, τοῦ τελευταίου τῶν δούλων σου, εἰτε ἡ Μωαστίτις, βάζοντας τὸ χεῖρ τῆς στὸ στήθος τῆς καμήλας τοῦ Βαλτάσαρ. Ἡ Ὁρμὰ θέλει νὰ προσεξῆ στὸν Βασιλεὺ τῶν κόσμων τὸν φόρον τῆς λατρείας τῆς.

— Ποῦ εἶνε τὰ δῶρα ποὺ προσοίξῃς γιὰ τὸν Θεοῦνθρωπο; τῆς εἶπε ὁ Βαλτάσαρ. Δὲν βλέπω νὰ κρατῆς τίποτε στὰ χεῖρα σου...

— Τί νὰ κρατῶ;

— Χρυσόν, λίβανον ἢ σμύρναν...

— Τὰ δῶρα μου εἶνε ἐδῶ, τοῦ ἀποκοιθῆκε ἡ νέα Ὁρμὰ: κ' ἔδειξε στὸ σῶμα τρία ἀνήθη τῶν ἀνθῶν, τὰ ὁποῖα στὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα λέγονται σαλιερός, εταμῶς, «Βακτά», ποὺ σημαίνουν: πίστις, ἀβώδητος καὶ ταπεινοφροσύνη.

— Ἐμπρός, εμπρός, γρήγορα! φώναξε ὁ Μελχιζὰδ ἀπὸ πίσω στὸν Βαλτάσαρ, ποὺ εἶχε σταθῆ καὶ κρατοῦσε ἔτσι ὅλο τὸ καραβάνι. Κάμε γρήγορα, γιατί ἄρχισε νὰ ξημερώων καὶ τὸ ἄστρο ὄρατο στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποὺ ἔρχεται. Κάμε γρήγορα λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ χάσεις μὲ πολὺτιμο καμῶ μὲ ἀνόητες κουβέντες!...

Κι' ἡ ἐπιβλητικὴ συνοδεία ἐπέρασε, γοργά-γοργά, τῆς λίμνης.

Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε... Κανένας προσκονητῆς δὲν φαινόταν νάρχεται πειὰ καί, ὅταν ἡ νύχτα ξαναπλάκωσε, σκε-

πάζοντας τὸν κάμπο, τὴ λίμνη καὶ τοὺς ἄμους τῆς ἀροποταμίας μὲ τὸ βαρὺ σκοτάδι, ἡ δύστην ἡ Ὁρμὰ, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ θλίψη, σήκωσε ἀπάνω ψηλά τὰ χεῖρα τῆς, πρὸς τὸν οὐρανὸ, καὶ ἀπέτεινε τὴν ἔξῃς προσευχὴ στὸ Θεὸ:

— Ὁ Σὺ, ποὺ πρὸ ὀλίγου κατέβηκες ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, Μεσσία τῶν Ἑθῶν ἀναμενόμενος, Σὺ, τὸν ὁποῖον οἱ προφῆται ἀπέκλεισαν ἐσθῆρισμα τῶν ἀδυνάτων. Σὺ, ποὺ δὲ ταπεινώθηκες τὸ μῆτρο τῶν ἱσχυρῶν καὶ ἐνώπιόν σου ὅλοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶνε λέξεις ἀδυνατές, ἐπίτρεψε στὴν ταπεινὴ κόρη τοῦ Μωσῶ, ὅπως ἦλθαν οἱ τοσπάνηδες ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ καὶ ὅπως ἦσαν οἱ σοφοὶ βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἐπιτρέψῃ τῆς νὰ ἔλθῃ καὶ ν' ἀποθέσῃ εμπρὸς στὰ πόδια σου φόρον τῆς λατρείας, τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς πίστεως τῆς! Διὰ ταῦτ' ἔδωκε Σὺ, καὶ ὅσο ἀνάματα καὶ ποικίλα κ' ἔν εἶνε τὰ πόδια μου, θὰ περατήσω σταθερὰ κ' ἀπάνω ἀκόμη στὰ ἀνάματα νερὰ τῆς βαθείας ἐπιότης λίμνης.

Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Μωαστίτις προχώρησε καὶ πάτησε μὲ θάρρος καὶ μὲ ἀπόφασι ἀπάνω στὰ ἀνάματα νερὰ τῆς λίμνης. Καὶ τότε ἔβγαν κατὰ τὸ τροχάρι. Τὰ νερὰ ἔμειναν ἀτάραχα, σὺν κρυστάλλῳ. Δὲν ἀνοῖξαν νὰ καταποῦν τὴ νεὰ. Πλωτοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς, σὺν νὰ ἦθελαν νὰ φέρον τὴν πιστὴ κόρη μπρὸς στὴ φάτην, ποὺ ἐκοιμῶτο, ἀπάνω σὲ μιὰ φοῦρα ἄχρωτα, ὁ Πλάστης τοῦ Παντός, μιὰ ὄρα γοργωτότερα!...

Κι' ἔτρεψε ἡ Ὁρμὰ τὴ φάτην, πατώντας πάνω στὰ νερὰ, ἔβγασε γρήγορα σὺν πορὶ, ἔβγασε πρώτῃ τὸ ὄνομα... πρὶν φτάσουν οἱ Μάγοι καὶ οἱ ποιμένες... Κι' ἔσκιψε καὶ προσκίνησε τὸ μικρὸ Χριστὸ, ποὺ χαμογελοῦσε στὸν ὕπνο του, βλέποντας ὄνειρα ἀγγέλων καὶ Χερουβεὶμ!...

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΧΕΣ...

Φανταζόμεθα ὅτι δὲν ἔχουν καὶ τόσο διηρο αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν κατὰ τῆς συγχρόνου ἀγραμματοσύνης τῶν φοιτητῶν. Ὅσοι τοὺλάχιστον διαβάσουν τὸ παρακάτω γράμμα κάποιον σχολάχου — ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς — ὁ ὁποῖος ὑπερτοῦσε πρὸ ἑτῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, θὰ διολογοῦσιν ὅτι μερικὸι δασκάλου ἔσπεροντο κάποτε τοὺς μαθητὰς των στὴν ἀνορθωτικὰ καὶ στὴν ἀνταξία. Ἰδοὺ καὶ τὸ γράμμα κατὰ πιστὴ ἀντιγραφή:

«Ἐλλόγιμε κύριε,

Ἡ μουσικὴ ἐξευγενίζει ἀληθῶς τὴν καρδίαν καὶ ἀ ν ι ψ ἦ τὸ πνεῦμα εἰς τὰ ὑψηλά. Ἀ ὕ τ η π ρ α ἰ ν ε ἰ τὰ πᾶθη ἐ ν θ ο υ σ ι α ῖ ζ η σ κ ο υ δ α ῖ ο ς δ ρ α ἰ ζ ε ἰ ἀληθῶς τὸν ἐ νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, α ὕ τ η καθιστᾷ τοὺς δογμικούς πασιε τοὺς ἄγριους ἡμέρους τοὺς σκληροὺς καὶ ἀπανθρωποὺς σ υ μ π α θ ἦ ρ ἰ κ ο ὦ ς καὶ γλυκεῖς ἀλλὰ π ο ῖ α μουσική; ἢ τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐνθουσιάζουσα θ ε ἰ α ὄντως μουσική ἡ ἐκκλησιαστικὴ τούτοις. Αὐτὴ καὶ τὸν θ ε ἰ ο ν Χρυσόστομον μεμνησάντα καὶ ὑπὲρ ταύτης καὶ ὑποθήκας ἐγκαταλείψαντα πολλὰς ὀπως ψ ἄ λ λ η τ ε ἐ ν κ α τ α ν ὄ ξ η καὶ ἀ ν ἰ π ο κ ρ ἰ τ ω εὐσεβεία καὶ π ρ α γ μ α τ ο θ ἦ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκκλησίας σῶζουσα τοὺς ἐν πάθει βιούντας. Φοροῦντες οὖν συντελοῦμεν ἐ φ' ὅ μ ἰ ν κατὰ τὴ ὑπὲρ ταύτης ἐκφραζόμεν δ η μ ο σ ἰ α τοὺς ἐπαίνους καὶ ν α σ γ χ α ρ ἰ τ ἰ ρ α πρὸς τὴν ἐπισητὴν μεμνησάνσαν ἀληθῶς καὶ προλαδοῦσαν ὡς Ἴ ε ρ ο σ φ ἄ λ τ η ν δεξιῶν συγκρατοῦντα ἀληθῶς δὲ κ κ λ ἰ σ ι α ζ ο ὤ μ ἔ ν ο ς μ ε χ ρ ἰ σ τ ἔ λ ο υ λ ε ι τ ο ῦ ρ ἰ α ς μ ε γ ἄ λ ο ς δ ε σ υ μ β ἰ λ λ ε τ α ἢ ἐντεχνος γλυκεία φωνῆ τοῦ Ἴ ε ρ ο σ φ ἄ λ τ ο υ χειροζόμενον ταύτην ἐπ' ἀ φ ε λ ἰ α τ ὶ ὶ ὶ τ ὶ ὶ ἀδελφῶν αὐτοῦ! Τὸ κ ῆ ρ ἰ μ α δ ε τὸν θεοῦ λόγου ἡ μάλλον εἰπειν ἡ πνευματικὴ τροφὴ ἡ τ ἰ ς ε δ ε ἰ ν δ ἰ δ ἰ ε τ ε ἄ φ θ ο ν ω ς τ ο ῖ ς κ κ λ ἰ σ ι α ζ ο ὤ μ ἔ ν ο ς ἄ τ υ χ ὶ ὶ ς ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις α θ ε ἰ α ἰ α ὕ τ α ἰ π η γ α ἰ πολλῶν λόγων ἔνεκα ἐν τούτοις ἐν τῇ ἀποκείνωφ ἐ κ ε ἰ ν ἰ η σ υ ν ο κ ἰ α κ . τ . λ . κ . τ . λ .

Ὁ φίλος σας Δ. Π. Κ...»

